

World Council of Churches

- [World Council of Churches](#)
- [Studiu de caz](#)

World Council of Churches

CONSILIUL MONDIAL AL BISERICILOR

a). Date generale. Istoric.

Sursa: (

https://ro.wikipedia.org/wiki/Consiliul_Mondial_al_Bisericilor;

<https://www.scribd.com/document/432504025/Ce-Este-Consiliul-Mondial-Al-Bisericilor>;

<https://basilica.ro/tag/consiliul-mondial-al-bisericilor/>;)

Consiliul Mondial al Bisericilor a fost înființat la 23 august 1948, de către reprezentanții a 147 de biserici, și este organul principal al mișcării ecumenice.

Ideea unificării religioase s-a conturat mai pregnant începând cu 1893, la Chicago, și 1900, la Paris, când Loja Marelui Orient a adus în atenție propunerea unui Congres al tuturor religiilor, pentru a promova „o religie universală, acceptată de popoare, de toate culturile și tradițiile.” Astfel, în Regatul Unit și Statele Unite ale Americii, se înființau, în cadrul curentului religios, nou apărut, o mulțime de asociații, fundații, organizații și comitete ce aveau rolul comun de a se implica în problemele sociale, etice, politice și de afaceri, aducându-le o nuanță religioasă.

Actul de naștere al Consiliului Mondial al Bisericilor, își are începutul în 1937, când cele două mișcări ecumenice, Mișcarea Viață și Muncă, ce își concentra activitatea pe activitățile practice ale bisericilor, și Mișcarea Credință și Ordine, cu activitate concentrată pe credințele și organizarea bisericilor și problemele implicate în eventuala lor reuniune, deci când cele două mișcări ecumenice, au început să lucreze pentru stabilirea unei singure organizații. În 1937, Conferința de Credință și Ordine de la Edinburgh și Conferința Viață și Muncă, de la Oxford au acceptat planul de a crea un singur consiliu. În 1938, la Utrecht, în Olanda, a avut loc o Conferință ce avea pe ordinea de zi constituirea unei Constituții a noii grupări religioase, înființată de reprezentanții a 137 de biserici, înregistrată oficial zece ani mai târziu, în 1948.

Perioada celui de-al doilea război mondial nu a creat condițiile pentru ca acest consiliu să-și pună în

aplicare planurile. După încheierea celui de-al război mondial, prima într-unire a Consiliului Mondial al Bisericilor a avut loc în 1948 la Amsterdam, conferință care s-a desfășurat sub direcția unei anumite idei centrale. Subiectul a fost „Voia lui Dumnezeu și neorânduiala omului”. Nu a fost prezentat subiect dogmatic. A fost mai degrabă premiza pentru meditație asupra obiectivelor de promovare a ecumenismului, promovat de Consiliului Mondial al Bisericilor. Au urmat apoi alte trei întruniri:

1). la Evaston, în 1953, cea de-a doua conferință a avut loc sub deviza „Hristos este speranța lumii”. După părerea unor teologi ai Bisericii Ortodoxe, ecumenismul are fixat ca scop unirea tuturor bisericilor ce se găsesc în mișcarea ecumenică. La această conferință reprezentanții ortodocși au menționat că datorită hotărârilor luate, potrivit învățăturilor Bisericii Ortodoxe, este imposibil ca ei să fie de acord cu hotărârile conferinței.

2). la New Delhi, în 1961

Poziția Bisericii

Ortodoxe la a doua conferință a Consiliului Mondial al Bisericilor, de la Evaston, nu a afectat planurile promotorilor ecumenismului.

La cea de-a treia întâlnire, patriarhia Moscovei a fost obligată de statul comunist să ia și ea parte.

Aceasta s-a întâmplat ca urmare a unui șantaj din partea promotorilor ecumenismului, și anume faptul că Consiliul Mondial al Bisericilor ar putea ridica întreaga lume împotriva prigoanei creștinilor din Rusia, șantaj la care Rusia a cedat. În acest fel au devenit membrii ai mișcării ecumenice, nu numai Patriarhia Moscovei, ci și cele ale României, Bulgariei și Poloniei. ;

3). la Upsala, în 1968. A patra conferință sau într-unire a Consiliului Mondial al Bisericilor a avut ca deviză cuvintele lui Hristos: „Iată Eu pe toate le fac noi”. Au participat 140 de reprezentanți de la toate Bisericile Ortodoxe locale.

Organizatorii și promotorii ecumenismului cu toate că au lucrat cu tact, au reușit să irite spiritele în cadrul reprezentanților ortodocși, care reclamau faptul că stilul de lucru al ecumeniștilor reprezintă o blasfemie. Iritarea spiritelor a fost motivată și de ideea că masonii sunt promotorii ecumenismului și nu vor decât să dezmembreze bisericile, lucru care nu poate fi acceptat de Bisericile Ortodoxe.

Biserica Ortodoxă Română a aderat la Consiliul Mondial al Bisericilor în anul 1961, împreună cu Biserica Evanghelică Augustană din România. Reprezentantul Bisericii

Ortodoxe Române, în Consiliul Mondial al Bisericilor, în anii 1970 și anii 1980, a fost mitropolitul Antonie Plămădeală, care, spun sursele, avea gradul de colonel în securitate. Tot în acest an, 1961, au aderat la Consiliul Mondial al Bisericilor mai multe Biserici Ortodoxe din spațiul comunist, în frunte cu Biserica Ortodoxă Rusă. Astăzi, Consiliul Mondial al Bisericilor are 349 de biserici membre, care provin din peste 110 țări ale lumii, astfel aproape toate bisericile ortodoxe din lume împreună cu bisericile formate după Reforma protestantă din secolul al XVI-lea, cum ar fi Biserica anglicană, baptistă, luterană, metodistă și reformată, la care se mai adaugă biserici protestante unite și independente, sunt membre ale Consiliului Mondial al Bisericilor.

Constituirea Consiliului Mondial al Bisericilor a reprezentat momentul în care ecumenismul sincretic, masonic, a căpătat formă instituțională. Printre obiectivele Consiliului Mondial al Bisericilor se află „promovarea creșterii conștiinței ecumenice în rândul tuturor bisericilor”.

În 1972, în cadrul celei de-a 25-a sesiune a comitetului Central al Conferinței Bisericilor Europene, care a avut loc la Utrecht, în Olanda, teologul reformat german Jürgen Moltmann, a susținut teza masonică a unui guvern mondial unic. Tot el a susținut ca Biserica să se degajeze de particularitățile ei confesionale și structurale.

După cele patru întâlniri ale Consiliului Mondial al Bisericilor, au mai urmat întâlniri la Nairobi, în 1975, Vancouver, în 1983, la Camberra, în 1991, la Porto Alegre, în 2006.

Un aspect deosebit de important este că, deși Biserica Catolică nu este membră a Consiliului Mondial al Bisericilor, pe 27 octombrie 1986, papa Ioan Paul al II-lea, a primit la bazilica Sfântul Francisc din Assisi pe reprezentanții marilor religii ale lumii pentru a se ruga împreună. Un an mai târziu, 1987, s-a repetat acest eveniment în biserica catolică Santa Maria di Trastevere din Roma.

Activitate actuală a Consiliului Mondial al Bisericilor poate fi urmărită pe : <https://oikoumene.org> , site-ul oficial al Consiliului Mondial al Bisericilor. Aici se menționează faptul că acest consiliu este „o comunitate de biserici care merg spre o unitate nevăzută ce constă într-o singură credință și o singură comuniune euharistică”.

b). Organizarea Consiliului Mondial al Bisericilor

(sursa:

<https://www.britannica.com/biography/Willem-Adolph-Visser-t-Hooft>)

Organul de control al Consiliului Mondial al Bisericilor este adunarea, care se întrunește la intervale de aproximativ șase ani în diferite locații din întreaga lume. Adunarea numește un mare comitet central care, la rândul său, alege din componența sa un comitet executiv de 26 de membri, care, alături de comisii de specialitate și șase copreședinți, desfășoară activitatea între adunări. Sediul consiliului, la Geneva, are personal numeros sub un secretar general.

Lucrarea Consiliului Mondial al Bisericilor este împărțită în trei diviziuni principale:

-relațiile bisericești;

-studiul și promovarea ecumenică,

-ajutorul și slujirea interbisericească pentru refugiați. Sub aceste diviziuni se află o serie de grupuri și comisii, cum ar fi credința și ordinea, comisia pentru viața și lucrarea laicilor în biserică, și pentru cooperarea bărbaților și femeilor în biserică și societate.

c). Lucrările în Consiliul Mondial al Bisericilor

(Sursa:

<https://theodosie.ro/category/actualitate/religie/ecumenism/consiliul-mondial-al-bisericilor/>)

Adunarea Generală este organismul cel mai important de conducere al Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB). Aceasta stabilește regulamentele și este trasat drumul de urmat pentru viitor.

Manifestările exterioare, mai ales rugăciunile în comun, toate acestea se bazează pe semnarea unor acorduri și documente programatice. Tonul general al mișcării ecumenice, care trebuie să fie în centrul atenției, este dat de documentul numit : „Declarație de unitate”.

Această Declarație de unitate abordează subiectul ecologiei, încă din primul paragraf, definind CMB ca fiind o asociație care „trăiește și dă mărturie într-o lume care este în același timp creația frumoasă a lui Dumnezeu, dar și sfâșiată de criza ecologică, război, pandemie, sărăcia sistemică, rasism, violență. Doctrina unității stabilită de adunarea Generală a Consiliului Mondial al Bisericilor a fost în atenția lucrărilor Consiliului Mondial al Bisericilor. Astfel:

-la Amsterdam, în 1948, și la Evanston, în 1954, ,, a fost afirmată unitatea în loialitate față de Hristos, a fost abordat păcatul diviziunilor bisericesti persistente și a fost exprimată speranța că bisericile ar putea ,, sta laolaltă” în asocierea lor imperfectă” ;

-la New Delhi, în 1961, s-a spus că unitatea bisericii ar fi făcută vizibilă când toți vor găsi împăcarea în credința apostolică, în viața sacramentală și în misiune;

-la Uppsala, în 1969, catolicitatea/sobornicitatea a fost scoasă în evidență ca opusă egoismului și particularității și s-a făcut apel la crearea condițiilor pentru un Sinod universal autentic care să aibă rol conducător pentru viitor;

-la Nairobi, în 1975, a fost dusă mai departe viziunea sobornicească spre o asociație sinodală a bisericilor locale;

-la Vancouver, în 1983, a fost reamintit faptul că unitatea se realizează în trei puncte: credința apostolică, recunoașterea reciprocă a botezului, euharistiei și preoției și luarea în comun a deciziilor;

-la Canberra, 1991, unitatea bisericii va fi posibilă când toate bisericile vor recunoaște una în alta Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească, în așa fel încât diversitatea tradițiilor teologice, etnice și istorice sunt integrate în comuniune;

- Aniversarea a 50 de ani de existență a CMB, în 1998, la Harare, a însemnat un apel către biserici ,,să se întoarcă spre Dumnezeu și să se bucure cu nădejde”.

- la Porto Alegre, în 2006, a fost adoptată doctrina baptismală, accent pe unitatea bisericii în Hristos;

-la Busan, în 2013, s-a pus accentul pe unitatea Bisericii ca slujitoare a reconcilierii de la Dumnezeu a întregii lumi și a toată creația.

Bibliografie

<https://theodosie.ro/category/actualitate/religie/ecumenism/consiliul-mondial-al->

bisericilor/ <https://www.britannica.com/biography/Willem-Adolph-Visser-t-Hooft>
<https://oikoumene.org>

(https://ro.wikipedia.org/wiki/Consiliul_Mondial_al_Bisericilor;
<https://www.scribd.com/document/432504025/Ce-Este-Consiliul-Mondial-Al-Bisericilor>;
<https://basilica.ro/tag/consiliul-mondial-al-bisericilor/>;

Studiu de caz

Studiul de caz

Cazul privind strâmtoarea Corfu

În 1946, în timpul războiului civil din Grecia, au avut loc trei întâlniri în strâmtoarea Corfu, între Albania și Marea Britanie. În data de 15 mai 1946, două iahturi britanice, Orion și Superb, au trecut prin partea de nord a Canalului Corfu. Pentru că strâmtoarea Corfu se află în apele teritoriale ale Albaniei, bateriile de tunuri ale grănicerilor albanezi au deschis focul împotriva celor două vase, aflate la aproximativ 200 metri de escadrilă. Marea Britanie a cerut Albaniei să-și ceară scuze pentru incident. Sub motivația că această strâmtoare se află în ape teritoriale albaneze, iar trecerea se poate face doar cu acordul Albaniei, Albania a refuzat cererea Marii Britanii. Ca răspuns, Marea Britanie a somat Albania că următoarea ocazie va deschide ea focul. Pe 22 octombrie 1946, Marina Regală Britanică, compusă din iahturi Mauritius și Leander, și distrugătoarele Saumarez și Volage, au intrat în strâmtoarea Corfu. Navele erau pregătite de ripostă, în caz că Albania avea să atace. Nu au mai fost deschise focuri din partea Albaniei, însă nava britanică Sauvarez a lovit o mină, la 02:53, suferind pagube uriașe și pierderea a treizeci și șase de persoane de la bordul său. La două ore mai târziu, la 16:16, nava britanică Volage a lovit și ea o mină, și pe lângă pagube materiale a pierdut opt persoane de la bord. Minele proveneau din timpul celui de-al doilea război mondial. Chiar dacă au fost operațiuni de deminare a strâmtoării în 1944, de verificare în 1945, se pare că încă au mai rămas mine în apele strâmtoării Corfu. La 12-13 noiembrie 1946 Royal Navy, marina militară britanică, a desfășurat activitate de deminare a strâmtoării Corfu, fără a cere acordul Albaniei. Au mai fost descoperite 22 de mine. Guvernul albanez, motivat de activitățile ce se desfășoară în apele teritoriale ale Albaniei, fără permisiunea Albaniei, a făcut reclamație oficială la Organizația Națiunilor Unite, reclamând violarea teritorială prin acțiunile din apele teritoriale albaneze. La 9 decembrie 1946, Marea Britanie a cerut despăgubiri de la Albania. Albania a refuzat cererea Marii Britanii, și a motivat că minele au fost puse de Grecia. Britanicii s-au plâns Consiliului de Securitate al ONU. Acesta a decis anchetarea situației de către o comisie formată din australieni, polonezi și columbieni. După zece întâlniri nu au emis nici o concluzie. Rezoluția a fost blocată de către Uniunea Sovietică, sprijinită și de Polonia. A urmat a doua rezoluție, la 9 aprilie 1947, a Consiliului de Securitate în

problema celor două state implicate în incidentul din strâmtoarea Corfu, care a recomandat ca acest caz să fie tratat de Curtea Internațională de Justiție. Părțile implicate au cerut Curții să stabilească următoarele aspecte: 1). Dacă Albania este responsabilă pentru producerea catastrofei din strâmtoare, și dacă trebuie să despăgubească pe britanici; 2). Dacă operațiunile de deminare susținute de Marea Britanie, reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Marea Britanie a continuat să susțină că albanezii au pus minele, și autoritățile albaneze știau. Albania, pe de cealaltă parte a susținut că nu ea a pus minele, și că nu avea știre că după deminări ar mai fi mine în apele teritoriale ale strâmtoării Corfu. Privitor la activitatea de deminare desfășurată de către marina britanică în apele teritoriale ale Albaniei, considerată de Albania ca fiind o încălcare a suveranității sale, Marea Britanie a susținut că nu a oferit nici o dovadă că ar fi avut intenție de a intimida sau sfida autoritatea Albaniei, ci, potrivit regulilor stabilite de dreptul internațional, avea dreptul să treacă prin strâmtoarea Corfu. Privitor la acțiunile de deminare făcute de britanici în apele teritoriale ale Albaniei, Marea Britanie a invocat autoapărarea, și de aceea nu reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Decizia a rămas în seama Curții Internaționale de Justiție. Competența Curții Internaționale de Justiție, în această problemă a fost dată de articolul 36, alineatul 1 din Statutul Curții Internaționale de Justiție. După o serie de intervenții atât din partea britanicilor, cât și din partea albanezilor, în 25 martie 1948, prin prima hotărâre, Curtea a analizat competența sa asupra cererii rezolvării acestei probleme. O a doua hotărâre a fost pronunțată în 9 aprilie 1949, legată de fondul litigiului, a considerat că Albania se face vinovată pentru exploziile din strâmtoarea Corfu, în care s-au produs pagubele imense asupra vaselor britanicilor. Albania a răspuns cu plângeri, pe care Curtea le-a respins. O a treia hotărâre a Curții, din 15 decembrie 1949, a emis o hotărâre în care se specifica faptul că după evaluarea situației și a daunelor, Albania era obligată să despăgubească Marea Britanie cu o sumă de 843,947 lire, despăgubire pe care Marea Britanie nu a primit-o până în 1996, când cele două țări au convenit ca Albania să despăgubească cu aur.